

VESTI IZ SLOVENIJE

KMETIJSTVO. — Iz komunistične "Nove Gorice," od 24. dec., ki izhaja v Solkanu, posnemamo sledeče vesti:

Na četrtim zasedanju Okrajne skupščine v Solkanu je tajnik okrajnega komunističnega komiteja povedal, da je "oblast nudi premoč podpre malemu in srednjemu kmetu na vasi ter v dostih primerih ni šla tisto revolucionarno pot, ki jo začrtuje Komunistična partija."

Število poverjenstev pri Okrajnem odboru so dvignili od 9 na 13. Postavili so namreč novo poverjenstvo za gradnjo, za lokalni promet in za zdravstvo, ki so ga ločili socialnega skrbstva. Okrajni aparat bo štel okrog 230 nameščencev. Ustanovili bodo enotedenske tečaje za predstavnike in važnejše referente krajevnih ljudskih odborov. Plan investicij za kapitalno izgradnjo in razne nabave je znašal za minulo leto 13,105,000 dinarjev, vrednost izvršenih del pa znaša po investicijskem planu 13,513,000 din. Med ta dela spada tudi zgraditev tovarne eteričnega olja v Trnovem. Za gradnjo cest je bilo na razpolago 4,600,000 dinarjev, izvršena dela pa dosežejo vrednost 7,463,000 dinarjev v Lokavcih so izkopali karnice, katerih vred-

nost znaša pri izvršenem delu 297,000 din. Za obnovitev porušenišol so potrosili 1,675,000 din. Investicije republike, to je države Slovenije, znašajo v goriskem okraju 46,938,000 din, in sicer za nova stanovanja v Novi Gorici, za večje komunale naprave, in popravilo upravnih poslopij. Investicije za obnovo podeželja v znesku 44,271,000 din bodo do konca leta vse izčrpane.

PRIPOVEDUJE. — Človek, ki je bil v zadnjem času še v Sloveniji, pripoveduje tele reči, ki jih je videl in zvedel: Starejši ljudje, ki so bili nekdanj delovni v socialnem ali kulturnem ali političnem življenju v Sloveniji, so sedaj samo doma in v svojih delavnicah. Ne upajo se niti govoriti. Ne zahajajo v nikake družbe. Bivši mariborski župan n. pr. Dr. Alojzij Juvan, Dr. Josip Leskovan in Dr. Fran Lipold so zaposleni v nekih malih pisarnicah, prva dva pri matičnem uradu v Mariboru kot podrejeni mali pisarčiči. Fran Hrstelj, bivši ravnatelj Cirilove tiskarne v Mariboru, ki je bil med okupacijo v Dachau, je bil pod komunisti dvakrat zaprt za

Tri na dan

Slišali smo (kaj vsega ne slišimo v uredništvu), da bi bila onogava žosi rada sprejeta nazaj v demokratsko stranko. Upamo, da je bila "razporka" za vselej.

Da je postal Tito na vso moč prijazen Italiji dokazuje tudi to, da jugoslovanske oblasti več ne pobirajo italijanskih ribljskih čolnov na Jadranu. Slišimo tudi, da je Tito celo potipal, če bi ga sprejel papež v avdienci. Hm!

Ruski sovjeti so ukazali komunistični češki vladi, da ustavi pošiljanje orožja Judom v Palestino. S tem hoče Moskva dokazati Arabcem, da lahko kaj dobe iz Moskve, če bi se nekoliko popudrali z rdečilom.

krajšo dobo. Sedaj se je izselil nekam iz Maribora, samo da bi imel mir. Menda je odšel nekam na deželo. Dr. Kac starejši je umrl kmalu po odhodu Nemcev, Dr. Kac mlajši pa je napravil samoumor pri partizanih. Notar Dr. Janko Šorli se je iz Maribora odselil k hčerkam nekam na Hrvaško.

Naš urednik je bil imenovan od župana v važno zastopstvo

V dnevih od 31. marca do 2. aprila bo v Clevelandu zborovala Znanstvena in kulturna organizacija Združenih narodov. Prišlo bo nad 3,000 delegatov, ki bodo zastopali skoro vsako fazo ameriškega življenja. To konferenco sklicuje narodna komisija Zed. držav, ki je posvetovalni odbor ameriškega državnega odredka, ki zasleduje program za doseg miru in varnost človeštva potom mednarodnega sporazuma.

Pričakovati je, da bodo poslale takrat v Cleveland svoje zastopnike vzgojne, kulturne, znanstvene, trgovske, obrtniške, cerkvene, poljedelske, delavske, civilne, ženske in mladinske organizacije iz vse dežele.

Povabilo na to konferenco so dobile tudi univerze in drugi zavodi za vzgojo in izobrazbo. Na programu je več točk za pospešitev svetovnega miru, za vzgojno rekonstrukcijo v deželah, ki so bile prizadete v vojni, ter obisk šol, knjižnic in muzejev po Clevelandu. Zadnji dan konferenca bo posvečen javni razpravi glede Izjave Združenih narodov za človečanske pravice, ki jo je sprejelo zborovanje zastopnikov Združenih narodov 10. dec. 1948 v Parizu in ki jo je smatrali za prvi ter glavni pogoj do svobode.

Župan Thomas A. Burke je izbral v Clevelandu 100 oseb, ki bodo tvorile sprejemni odbor delegatov in gostov. Med temi je bil imenovan tudi naš urednik James Debevec kot zastopnik Slovencev.

Slovenci v Angliji

Gotovo še nikdar kar svet stoji ni nobenega slovenskega lista toliko prihajalo na britanske otoke kot prihaja sedaj Ameriške Domovine. Pa bi je še več, če ne bi bilo toliko težave s plačevanjem naročnine. Tako si ne moremo drugače pomagati kot da jo naroči več fantov skupno. Kadar pride, se tepemo kdo jo bo prvi bral. Vselej smo veseli, ko je preberemo. Naši fantje tu izdajajo za našo domačo uporabo kar dober, čeprav preprost, na razmnoževalni stroj napravljen, list Klic Triglava. Na Angleskem nas je sedaj nekaj nad 400. Duhovniško službo med nami opravlja Rev. Alojzij Kuhar in Rev. Ignacij Kunstelj. Nekaj nas je tudi takih, ki smo prišli sem v Anglijo samo za prehodno dobo. Imamo v Ameriki svoje sorodnike in bi radi čim prej prišli k njim. Oblasti nam delajo doslej nepremagljive ovire. Pomagajte nam v Ameriko, če le kaj morete. Tudi deklet slovenskih se je tu našlo kakih 60. Te so bolj slabo naletete. Upamo, da si bodoogle kaj pomagati, ko se bodo dobro priučile angleščine. Vse rojake v Ameriki prisrčno pozdravljamo.

Vsakega napadalca bomo zgrabili s strahovito nadmočjo

Nadaljevanje Trumanove poslanice Ameriki in svetu — Vsem svobodoljubnim narodom moramo pomagati — Gospodarski napredek za ostalih dežel moramo dvigati v našo lastno korist — Imperijalizem nam je tuj — Tudi sedanje nasprotnike bomo prepričali s svojim delom in zgledom.

Naši bodoči načrti V bodočih letih bomo delali za mir in svobodo posebno v naslednjih smereh.

Naprej bomo vztrajno podpirali Združene Narode in vse sorodne ustanove in iskali bomo sredstva in pota, da bi krepili njihovo oblast in pospešili njihovo učinkovitost. Verujemo, da bodo Združeni Narodi dobili novih moči s pristopom novih narodov, ki se oblikujejo v deželah, ki sedaj napredujejo k samoupravi po demokratskih načelih.

Kot drugo bomo nadaljevali naše delo za gospodarsko obnovo sveta.

To pomeni, da moramo vso našo pomoč dati evropskemu obnovenemu programu. Mi zapam, da bo to največje podjetje za obnovo uspele. Mi verujemo, da bodo naši družabniki v tem podjetju dosegli položaj in stanje narodov, ki se bodo zopet enkrat mogli sami vzdrževati.

Moramo tudi nadaljevati naše načrte, ki gredo za tem, da se zmanjšajo ovire za svetovno trgovino, ki naj raste po razsežnosti in po obsegu.

Severno atlantski pakt

Krepili bomo svobodoljubne narode proti nevarnosti napada. Sedaj izdelujemo skupno s celotno skupino drugih narodov sporazum, ki naj okrepi severnoatlantsko področje. Ta sporazum bo vseboval skupno obrambo vseh pogodbenih strank, narodov in dežel v okviru pogojev Združenih narodov.

Mi smo že napravili podoben obrambni dogovor za zapadno hemisfero v pogodbi, ki smo jo podpisali v Rio de Janeiro.

Prvi namen teh pogodb je, da se nedvomno dokaže skupen sklep in namen svobodnih držav, da se bodo upirale vsakemu oboževanemu napadu, naj pride odkoderkoli. Vsaka država, ki v teh pogodbah sodeluje, mora dovesti za skupno obrambo vse kar more.

Naj vsakdo vnaprej ve, da bomo vsak napad na našo varnost zgrabili s velikansko premočjo. Morda se bo vsak premislil predno nas bo napadel.

Upam, da bom lahko kmalu poslal v senat na odobritev pogodbo, ki vsebuje severnoatlantski varnostni pakt.

Dodajam, da bomo oskrbeli za vojaške nasvete in vojaško opremo vsem svobodnim narodom, ki bodo z nami sodelovali v vzdrževanju miru in varnosti.

Za zaostale pokrajine

Mi se bomo lotili novega programa, da bi dobrote naših znanstvenih dognanj in industrijskega napredka napravili dosegljive za zboljšanje in rast vseh še nerazvitih področij.

Več kot pol judi na svetu živi v razmerah, ki so zelo blizu revščine. Njihova hrana je nezadostna. Žrtve so raznih bolezni. Njihovo gospodarsko življenje je primitivno in zaostalo. Ta njihova revščina je nadloga ne le zanje, ampak tudi za bolj napredne dežele. Prvič v zgodovini človeštva smo zmogli, da more-

mo in znamo olajšati trpljenje teh ljudi. Združene Države so dale najodličnejše med narodi v industrijskem razvoju in v znanstveni tehniki. Sredstva, s katerimi lahko pomagamo drugim narodom so sicer omejena toda naši viri tehničnega znanja stalno rastejo in so neusahljivi.

Mislim, da moramo dati na razpolago vsem miroljubnim narodom vse zaklade naših tehničnih znanosti, da bodo razumeli in občutili koristi stremljenja po boljšem življenju. In v sodelovanju z vsemi prizadetimi narodi naj bi mi pospeševali investicije naših kapitalov v področjih, ki potrebujejo napredka in razvoja.

Naš namen mora biti, da pomagamo svobodnim narodom na svetu, da bodo s svojimi lastnimi močmi proizvajali več hrane, več obleke, več materiala, več mehanične moči, ki bo lajšala njihova bremena in težko dela.

Svetovni napor za doseg miru, obilja in svobode

Vabimo druge narode naj pridružijo svoje tehnološke izvore, skušnje in sredstva za to podjetje. Njihove doneske bomo toplo pozdravili. To naj bo zadržarsko delo, sodelovanje v okviru Združenih narodov in njihovih ustanov, kjerkoli je to le praktično možno. To mora biti svetovni napor za doseg miru, obilja in svobode.

S sodelovanjem podjetnikov, zasebnega kapitala, poljedelstva in delavstva naše države bi mogli ta program silno povečati industrijsko delavnost med drugimi narodi in bi bistveno dvignili njihovo raven življenja.

Tak nov napredek mora imeti namen, da koristi narodom v tistih področjih, kjer je potreba in kjer bi se zgradila nova podjetja.

Jamstva, ki bi jih dobili vlagatelji naj bodo enakovredna jamstvom za koristi narodov, ki bodo dali svoje blago in svojo delavsko silo za taka podjetja.

Stari imperijalizem, izkorišča je za tuj dobiček, nima mesta v naših načrtih. Kar imamo pred našimi očmi je program razvoja, ki sloni na zasnovah demokratskega poštenega poslovanja.

Vse države, tudi naša lastna domovina, bodo imele samo korist od konstruktivnega programa za boljše izkoriščanje svetovnih zakladov ljudske moči in naravnih bogastev. Izkušnja nam dokazuje, da naša trgovina raste in cvete z deželami v korak z njihovim napredkom v industriji in gospodarstvu.

Večja proizvodnja je ključ k večjemu napredku in miru. Ključ k večji proizvodnji pa je večja in bolj živa uporaba moderne znanosti in tehničnega znanja. Samo tako, da pomagamo najmanj srečnim, da si sami opomorejo, more cela človeška družina doseči dostojno in zadovoljujoče življenje, ki je pravica vseh ljudi.

Oživljajoča sila je demokracija

Samo demokracija more dati tisto oživljajočo silo, ki podziga

Chiang Kai-Shek odstopil

Podpredsednik Kitajske prevzel oblast in zaprosil za mir — Pripravljen je izpolniti pogoje komunistov — Dean Acheson zaprisegel in prevzel posle državnega tajnika za zunanje zadeve USA — Na zapadu je nevarnost da pogine milijon ovac in stotisoče goved v snegu — Češki komunisti zaprli 16 generalov, 3 katoliške redovnice in predstojnika frančiškanov kot vohune za USA.

NANKING, KITAJSKA. — Predsednik republike Chiang Kaishek je naenkrat zapustil prestolico Kitajske in šel proti jugu. Pri odhodu je kratko izjavil, da odhaja zato, da bi odprl možnosti za pogajanja o miru. Ni izjavil, da je odstopil, vendar njegov odhod ne pomeni nič manj kot to. Podpredsednik Li Tsungjen je prevzel predsedstvo republike in predsednik vlade Sun Fo mu je takoj podal odstavko celega kabineta. Podpredsednik je goreč zagovornik pomirjenja s komunisti in je takoj imenoval štiri zastopnike vlade, ki naj se razgovarjajo s komunističnim vodstvom o ustavitvah civilne vojske. Komunisti so po radiu izjavili, da bojevanja ne bodo ustavili.

Chian Kaishek odhaja v svoje rojstno mesto Fenghua v provinci Chekiang v južni Kitajski. Verjetno pa bo še nadaljeval pot na Formoso.

Odstopil je tudi T. V. Soong, governor province Kwantung, ki je svak Chiang Kaishekov.

WASHINGTON. — Dean Acheson je zaprisegel in prevzel dolžnosti federalnega tajnika za zunanje zadeve. Povedal je, da smatra za svojo nalogo izvajati Trumanov zunanje politični program, to je borbo proti komunizmu in proti revščini trpečih narodov.

WASHINGTON. — Združene države so vpostavile diplomatske zveze z novo revolucionarno vojaško vlado v Venezueli.

PRAGA. — Češka policija je zaprla kakih 60 oseb, ki so vse obtožene, da so vohunje v korist USA. Med zaprtimi je 16 generalov, tri redovnice in predstojnik frančiškanskega samostana v Brtaislavi. Večina obtožencev je Slovakov.

NANKING. — Odstop Chiang Kaishek-a je pospešil njegov komandant severne armijske grupe, ki je na svojo roko enostavno ukazal, da naj se čete nehajo boriti proti komunistom in naj se brezpogojno udajo. Pospešil je spremembo tudi padeč Peipinga, prestolice severne Kitajske.

Bivši kitajski ambasador v Moskvi Shao Li Tze je predsednik delegacije, ki prosi komunistično poveljstvo za mir.

Da bi se olajšala pogajanja za mir, da ne bi mogli komunisti ugovarjati, da pravzaprav Chiang Kai Shek ni odstopil in bi zato delali težave, je vlada po razgovoru z njim, ko je bil že na svojem domu v južni Kitajski, objavila tole uradno besedilo o odstopu: V upanju, da bi mogle prenehati sovražnosti in da bi se olajšalo trpljenje naroda, sem odstopil. Od 21. januarja dalje bo podpredsednik izvrševal oblast predsednika kakor to določa ustava, ki pravi, da prevzame podpredsednik vso predsednikovo oblast, če predsednik iz kakršnegakoli razloga oblasti več izvrševati ne more.

CHICAGO. — Novi snežni viharji povečujejo nevarnosti, da bodo številne črede goveda in ovac poginile, ker jim ni mogoče dobiti nikake hrane že več dni. Nevada je razglasila stanje sile. Škoda vsled snega more narasti samo pri goveji živini na 5 milijonov dolajrev. Okoli milijon ovac bo poginilo. Enaka nevarnost je v Utah in South Dakota. Avijoni, ki nosijo in mečejo hrano med črede na prostem, morejo samo deloma pomagati.

narode sveta za triumfalne akcije, ne le proti človeškim zatiralcem, ampak tudi proti starodavnim, vekovnim sovražnikom: lakoti, siromaštvu in obupu.

S sredstvi, ki sem jih očrtal, upamo, da bomo pomagali ustvariti take pogoje življenja, ki bodo nujno vodili k osebni svobodi in sreči vse človeštvo.

Da bi mogli uspeti s temi našimi načrti, moramo mi sami v naši državi stalno napredovati in moramo ostati močni.

Svetovna mreža mednarodne varnosti

Počasi pa sigurno spleta svetovno mrežo mednarodne varnosti in rastočega napredka.

Nam radi pomagajo vsi, ki želijo živeti osvobodjeni od strahu in celo taki, ki živijo v strahu pred svojimi lastnimi vladami.

Nam pomagajo vsi, ki si želijo samouprave in ki hočejo, da bi njihov glas odločal v njihovih lastnih zadevah.

Nam pomagajo vsi, ki si želijo gospodarske varnosti, tiste varnosti, ki jo svobodni ljudje mo-

Razne drobne novice iz Clevelanda in te okolice

Odbor korporacije—

Na sinočni seji, ki je bila v novi hiši na 1015 E. 62nd St., je bilo določeno: V hišo naj se takoj postavi pohištvo. Za tem naj se povabi vse, ki bi namerali kupiti požarno jekleno hišo, da si jo ogledajo. Ako se pri glasi dovolj kupcev, bo nova družba, pozidala hiše na vseh parcelah v šestih mesecih. Izvoljen je bil sledeči odbor: Anton Grdina predsednik, Frank Mramor podpredsednik; Frank L. Grdina tajnik; Frank Jakšič blagajnik; v stavbinski odbor: Mr. Jos. Demshar, M. S. Berosh, Louis Majer, Anton Petkovšek in Jos. Modic. Navzoči so bili tudi Mr. Edward Pucel in dva odbornika stavbinske družbe z imenom Smith, ki so vsi povdarjali da se gradnja niš sedaj lahko pospeši, če se kupci takoj priglasijo.

Važna seja—

Zastopniki kluba društev Slovenskega doma na Holmes Ave. imajo jutri večer, 26. jan. ob 7:30 zvečer jako važno sejo. Vsi zastopniki, ki so bili izvoljeni za leto 1949, naj se gotovo udeležijo.

V Florido—

Mr. in Mrs. August Rijavec, sin Gus iz 6836 Bayliss Ave. ter Mr. in Mrs. John Paulik iz 5501 St. Clair Ave. so se podali v Miami Beach, Florida za tri tedne na odhiti.

Zaroka—

Mr. in Mrs. Ebert iz 8306 Bellevue Ave. naznanjata, da se je zaročila njihova hčerka Dolores z Mr. Jack Rossman, sinom Mr. in Mrs. Anthony Rossman iz 1568 E. 49. St. Poroka bo enkrat v poletju.

Pobiranje asesment—

Danes je 25. dan v mesecu, ko je treba poravnati društveni asesment, če hočemo ostati dobro stojiči člani naših društev.

Komunisti pred Nankingom

Nanking. — Komunisti so že 39 milj severovzhodno od Nankinga. Narodna vojska naglo gradi zasilne obrambe, da bi prodiranje se zaustavilo. Vsak čas pričakujejo, da bodo komunisti začeli mesto obstreljevati, da bi ga prisilili k brezpogojni predaji.

Ne odlašajte!

Nabavite si BESEDNJAK DR. KERNAdokler je še zaloga. Naročite ga lahko v naši upravi. Pošljemo tudi po pošti, če pošljete \$5.25 v ameriških dolarjih. Ameriška Domovina 6117 St. Clair Ave. Cleveland 3, O. U. S. A.

Toda jaz zagotavljam že danes vse ljudi: Kar smo dosegli v svobodi, bomo prekosili v večji svobodi.

Trdno zasidrani v veri v Vsemogočnega Boga bomo napredovali v novi svet, v katerem bo človekova svoboda popolnoma varna.

Temu namenu bomo posvetili svoje moči, svoje gospodarske sile in vire. Z božjo pomočjo bo bodočnost človeštva zasigurana in imeli bomo svet pravičice, sloge in miru.

AMERIŠKA DOMOVINA

(JAMES DEBEVEC, Editor) Cleveland 3, Ohio
Published daily except Saturdays, Sundays and Holidays

JANUARY	2	3	4	5	6	7	8
	9	10	11	12	13	14	15
	16	17	18	19	20	21	22
	23	24	25	26	27	28	29

Entered as second-class matter January 6th 1908, at the Post Office at Cleveland, Ohio, under the Act of March 3rd 1879.

No. 17 Tues., Jan. 25, 1949

NAROČNINA
Za Zed. države \$8.50 na leto;
za pol leta \$5.00; za četrt leta \$3.00.
Za Kanado in sploh za dežele izven Zed. držav \$10.00 na leto.
Za pol leta \$6.00, za 3 mesece \$3.50.

SUBSCRIPTION RATES
United States \$8.50 per year;
\$5.00 for 6 months; \$3.00 for 3 months.
Canada and all other countries outside United States \$10 per year, \$6 for 6 months, \$3.50 for 3 months.

Ob zaključku leta "petletnega plana"

Ob koncu drugega leta načrtnega gospodarstva v Jugoslaviji se že lahko čisto objektivno reče, da je "petletni gospodarski plan," ki naj bi preustvaril Jugoslavijo iz gospodarsko zaostale agrarne države v industrijsko, v nevernem zastoju in da je jugoslovansko gospodarstvo zašlo v hudo krizo, iz katere se bo lahko rešilo le s pomočjo Amerike in Anglije.

S tem seveda še ni ovržena smiselnost načrtnega gospodarstva, pač pa dokazana nerealnost jugoslovanskega "petletnega plana," ki ne odgovarja dejanskim možnostim jugoslovanskega gospodarstva. Izraža le patološke zunanje-politične ambicije maršala Tita in njegove klišeje iz centralnega komiteja komunistične partije Jugoslavije. Ta klišeji nikdar ni bila z ljudstvom in ne pozna življenja.

S petletnim gospodarskim načrtom hočejo ustvariti temelje težki industriji, ki naj bi dala njihovi visokoletni zunanji politiki materijalno oporo, zlasti orožje njihovi armadi. Čeprav so vse politično, gospodarsko, pa tudi kulturno in duhovno življenje sploh podredili potrebam petletnega načrta, si danes vendar ne morejo več prikrivati njegove nerealnosti, o kateri so bili prepričani pametni ljudje, ki ne zapirajo oči pred resničnostjo, že od vsega začetka.

Glavni vzrok krize, ki je vanjo zašel "petletni plan" pa je njegova nehumanost. Komunistični tirani, ki so ga zasnovali, se niso ozirali na to, da je dežela zaradi zadnje vojne strašno obubožala, da je pretpela velikanske človeške izgube, saj je izgubila več kakor desetino svojega prebivalstva in da je ljudstvo po prestanih vojnih grozotah fizično in živčno izčrpano. Hoteli so brez usmiljenja izsesati iz ljudi še poslednje sile in zgraditi naravnost na razvalinah iz vojne z novimi ljudskimi žrtvami svoj babilonski stolp.

Toda ljudstvu, ki so ga deloma v prvem času onamili z mavričnimi "perspektivami," ki jih nudi "petletni plan," vedno bolj manjka sil in vedno bolj raste spoznanje, da ob koncu petletnih naporov ne bo prišel mir in blagostanje ampak — nova petletka in potem tretja in četrta in tako naprej, vse enako krute in izmoghavajoče.

Ljudje, ki so načrtnemu gospodarstvu najbolj naklonjeni, ga dobrohotno presojujejo, vendar tudi taki sedaj že mislijo enako: Morda res tretja ali četrta generacija dobi kake sadove sedanjih žrtev? Toda ali je pametno in pravično žrtvovati življenje celega rodu za morebitno večje materijalno blagostanje v daljni bodočnosti, kadar bodo vladale razmere, ki jih danes niti slutiti, kaj šele določiti moremo. Morda bi nam kaka bodoča generacija bila res hvaležna, toda morda, morda tudi ne. Toda življenje je tu za srečo vseh ljudi. Napredek naj se dovršuje v vsaj približno zadovoljujočih razmerah sodobnikov. Pri vseh ogromnih, nečloveških naporih, ki jih zahteva petletni plan, ostaja še vedno jasna in nedoločena postavka ali bo res prinesel kako blagostanje kdaj. Ali nas ne bodo bodoči rodovi morda preklinjali namesto blagoslovljali? Po komunističnem diktatu, radi doseže "točk" po petletnem planu mora sedanji rod v Jugoslaviji zapravljati duhovno dedščino, ki so jo sprejeli od rodov pred sedanjim v vsej zgodovini jugoslovanskih narodov. Tu je zapravljanje in izgubljanje "po planu." Mladi sedanji rod čuje samo o "točkah," "udarnikih," "ciljih," "tekmaih" radi petletnega plana in po petletnem planu. Sliši o jeklu in železu, kamenju in lesu. Nič ne ve o naši zgodovini, nič ne tekmuje v naši umetnosti, nič ni nikomur mar dolžnosti, da je treba tudi duhovno rast bogateti, jo izpopolniti in izročiti kar smo sodobniki prejeli od prednikov, tudi našim bodočim rodovom.

Ali nas ne bodo zanamci obsojali, ker smo jim kulturno izročilo po petletnem planu zapravili? Morda nas bodo obsojali, ker smo radi malo večjega materijalnega udobja zapravili cela leta in v življenju enega rodu prodali svobodo duha, da smo pohabili našo kulturno življenje, ga okrnili in s tem pohabili bodočo rast in napredek naroda. Tako premišlujejo in se boje celo sami komunistični veljaki, množice takih, ki so začetoma krepko poprijeli za delo po petletnem planu, pa vidijo kam so investirali svoje najboljše moči.

V vsakem človeku se javlja ob koncu drugega leta nečloveških naporov, ki jih zahteva petletni plan, vprašanje ali bo sploh kdaj to delo rodilo srečo in blagostanje. Vsakemu je jasno, da sedanji rod mora le trpeti. Toda ali bo vsaj kak bodoči rod kaj od tega imel? Ali bo komunistični sploh kdaj dosegel tisto stopnjo v svojem razvoju, ko se bo pomiril v svoji večni "borbi," ko se bo ustalil za trenutek v svojem hlastanju po vedno novih "zmagah," ko se bo zadovoljil z doseženim in dovolil nekaj oddiha človeku, ker je človek.

Ob drugem letu petletnega plana je zelo jasno vsem ljudem v Jugoslaviji, da komunistem ne dela nič radi člove-

ka, ker je človek. Ne pusti mu svobode kot človeku, ne da mu miru kot človeku, ne da mu niti oddiha kot človeku. Vse to bi bilo v nasprotju s samo naravo komunizma. To je nečloveški sistem, ki bi "degeneriral," če bi se le za hip ustavil v svojem nemiru. Take misli roje po glavah utrujenih pionirjev, taka spoznanja seveda ubijajo upanje tudi pri navdušenih borcih, take perspektive prihajajo tudi pred oči tistih, ki so obljubljali večno zvestobo petletnemu planu in njegovim začetnikom. To postavko je treba resno vzeti v račun ob drugi bilanci titovskega načrtnega gospodarstva v Jugoslaviji.

BESEDA IZ NARODA

IZ SPITTALA V CANADO

(Poroča Slovenka iz Toronto)

(Nadaljevanje.)

Ob 5 uri zjutraj naslednjega dne smo se odpeljali proti Brenerju, kjer smo se v dveh urah, ki je vlak stal, spet lahko nagledali Italijanov. Se prav iste sladke — hinavske pojave, kakor ob italijanski okupaciji doma, ko so našemu narodu toliko hudega naredili. Okrog 10 ure dopoldne 11. septembra smo se odpeljali preko krasne Tirolske proti Italiji. Vsem so ugajali tu nizki hrički, vsi posejani s topoli. Lepa je bila tudi voznja mimo krajev, kjer nismo videli drugega, kakor vin-sko trto in koruzo. Zazelele smo si grozdi, ki je ravno zorilo na trtah, ki so se kar upogibale pod številnimi in težkimi grozdi, pa se nam želja ni izpolnila. Menda prav zato, ker se nam te vroče želje, okusiti par jagod od te ogromne množice, niso izpolnile, smo se končno že naveličale te enoličnosti. Proti večeru isti dan smo se vozili mimo krasnega jezera. Lago di Garda, zvečer je bil pa na mesto Milano krasen pogled. Nebroj lučic nas je pozdravljalo in krasilo že itak res lepo mesto. Ko smo se pripeljali mimo, smo se spet spravili k počitku, le da smo ta večer mesta malo zamenjale. Na polici za prtljago si je pa prostor obdržala ista. Tako smo bile vse utrjene, da nobena od nas to noč ni čutila, če so stenice kaj trenirale po naši koži. Bržkone so pa to noč morale tudi one počivati, ker so imele prejšnjo noč preveč opravka z nami.

V nedeljo 12. sept. smo se v deževnem jutru ustavili v Torinu. Dobro se je začelo daniti, ko so nas s tovornimi avtomobili odpeljali v zbirno taborišče kake pol ure od postaje. Ko smo se tu razlagali, so nas na naše veliko veselje prvi pozdravili Slovenci, ki so tu že dalj časa čakali na njihov transport za Argentino. Povedali so nam, da bo v taborišču sv. maša. Tega smo se vse zelo razveselile, saj smo se že naprej bale, če bomo morale biti tondeljo brez sv. maše. Pa je Bog v svoji dobroti poslal ravno Slovenca, izredno požrtvovalnega socializanta, dobrega gospoda Dobroška Ivana, da skrbi za to taborišče. Razvrstili so nas po sobah v zidanih zgradbah, kjer je vsaka po dolgem času spet dobila svojo posteljo. Tu smo počivali tri dni Zelo se nam je prišlo po tolikem času vožnje spet malo oddiha. Kar malo smo pozabile, oziroma bolje, z našo slovensko pesmijo, ki nas je vso pot spremljala — tudi v Torinu smo večkrat zapele — smo hotele prekriti čustva žalosti zaradi ločitve od naših dragih v taborišču in pa strah pred tujino. Tu smo čas izrabile za počitek, prepevanje in pisanje. Prodajale smo kupcem, ki so čez dan hodili po sobah kupovat, cigarete in konjerve, da smo za ta denar lahko kupile predvsem znamke, mnoge so si pa privoščile tudi kak grozd, katerega smo si med potjo tako želele. Kar nismo se mogle dovolj načuditi, kaka draginja je, saj smo morale za vsako malenkost odšteti kar stotake.

Zadnji dan, predno smo se poslovile od Torina, t. j. 15. sept. na krasen praznik Marije sedem žalosti, je naš dobiro go-

sko skupnost in priznava družni pravico, da sme vzeti s seboj tudi bolehe starce. Angličani in Kanadčani namreč sprejemajo samo zdrave in delazmožne ljudi; družin z bolnimi ali ostarelimi člani ne marajo. Ampak Peronov konzul je bolj zvit; on izda vizo celi družini, ker ve, da bo družina skrbela za bolnika ali ostarelega člana, dočim bo Peron (ki nič ne riskira!) tako prav po ceni zaslužil sloves velikega demokrata in človekoljublja! Človek bi se smejal do solz, če bi ne bilo tako prekleto žalostno gledati, kako Peron prednjači tam, kjer bi morala prednjačiti demokratična Amerika.

Kolikor mi je znano, je do-slej Kanada sprejela okrog tisoč naših beguncev, Argentina pet tisoč, nekaj sto pa je raztresenih po Afriki in Angliji in drugod. Združene države pa so do-slej sprejele vsega skupaj dva tisoč in pet sto beguncev vseh narodnosti, med katerimi je le nekaj tucatov naših ljudi! Kriv je begunski priseljeniški zakon, ki ga je zmašil skupaj republikanski 80. kongres in ki zasluži, da se ga imenuje zakon proti priseljevanju beguncev. Po tem zakonu ni begunca skoraj nič lažje priti v Ameriko kakor slonu skozi sivankino uho. Predsednik Truman ga je podpisal pod protestom, ker je vedel, da ne more pričakovati od sovražne republikanske večine v kongresu nič boljšega. Toda volitve so to spremenile in novi kongres, v katerem imajo večino demokrati, bo gotovo sprejel nekaj bolj poštenega in človečanskega kot je sedanjí zakon. Senator J. Howard McGrath in Matthew M. Neely sta že predložila zakonski osnutek, ki bi omogočil priselitev 400 tisoč beguncev v štirih letih (sedanji zakon določa 205 tisoč) in obenem določa odpravo tak-snih nesmiselnih omejitev kakor zahteva, da mora biti 30 odstotkov priseljencev poljedel-cev po poklika, da mora imeti vsak priseljenec pokrovitelja (sponsor) v Združ. državah, ki mu jamči delo in streho itd. Izgledi, da bo McGrathova pred-loga sprejeta so dobri.

Med tem pa čaka odrešenja v Avstriji še kakih pet tisoč naših ljudi. Koliko jih je še v Italiji in drugod ne vem, morda vsega skupaj tisoč ali dva. Recimo, da je vseh skupaj sedem tisoč. To ni mnogo, komaj kaplja v morju človeštva. In vendar bi že tolikšna kaplja sveže sloven-ske krvi podaljšala življenje a-meriške Slovenije za nekaj de-setletij! Slovenske organizacije, ustanove in časopisi, ki se zave-dajo svoje narodne in moralne dolžnosti, bodo pritisnile na kongres, da čimprej odpre vrata Amerike vsem poštenim begun-cem pred komunističnim teror-jem. Pa tudi posamezni roja-ri se lahko s pismom ali dopis-nico obrnejo na svoje senatorje z željo, da podpirajo in volijo za McGrathovo predlogo. (Ena vr-stica ali dve zadostujeta. Na primer: "I respectfully urge you to give your wholehearted support to the McGrath-Neely Displaced Persons Bill and help it see through.")

Lauschetov zakonodajni pro-gram, ki ga je predložil državni postavodajni ministri teden doka-zuje, da je naš novi governor napreden in socialno orientiran državnik. Ako se demokratična večina v obeh zbornicah zaveda svoje dolžnosti in odgovornosti tako dobro kot on, tedaj smemo pričakovati prihodnji dve leti progresivno, socialno usmerje-no zakonodajo in državno upra-vo. Gov. Lausche je pokazal pravo pot.

Ko je Lausche odslužil svoj prvi termin pred dvema leti, so republikanci dvignili mnogo prahu zaradi nerednosti pri iz-dajanju dovoljenj za točenje o-kaj! in ki obenem "cení družin-

ČE VERJAMETE AL PA NE!

Z našim Martinom Šornom, ki vsako opoldne tako lepo skrbi za naš telesni blagor, sva imela ono opoldne hudo debato. "Kaj vaši polhi," me je sprejel, ko sva z Micko lačna pri-ro-potala na kosilo, "ti bi moral videti naše. Saj mi ne boš ver-jel, če ti povem, da bi s štirimi lahko oral."

"In kdo bi držal za pljučna kola?" mu odjezljam nazaj, ki še nisem nikoli slišal, da bi zalezli naši polhi "ovo" tje na Gorenjske. "Od kdaj ste pa i-meli polhe na Gorenjskem?" sem hotel priti stvari do dna.

"To se pravi," je nekoliko po-pravil Martin, "tam nad Tr-zinom v tistih hribih jih je bi-lo, da zares nisem imel kam pljuniti."

Dekleta, ki nam strežejo, so videla, da je huda debata, pa sta kar dve prileteli k moji mi-zi. Dolika nama je hitro pri-nesla kave, Zofka pa župe. Ra-čunali sta, če bom kaj gorkega videl v ustih, bom bolj mehak pri razpravi, in da ne bi oma-gal.

Martin ni odnehal, pustil je svoje važno mesto pri blagajni, in prišel za menoj: "Kar je res, je pa res, tam okrog Kamnika in po ostali Gorenjski jih men-da res ni. Ampak, ko sem bil pri sorodnikih šornovih tam nad

naprtili odgovornost Lauschetu (in obenem s prstom kazali na njegovega tajnika Johna Lokar-ja). Poučeni ljudje so tedaj

svarili, da krivda ne leži na ad-ministraciji, temveč je kriv po-manjkljiv zakon za kontrolo o-pojnih pijač. Da so bili ti ljud-je v pravem, najbolj dokazuje smrad, ki je udaril iz državnega departmeta za opojne pijače zadnje tedne Herbertove vlade. Hitro se je republikanec povr-nilo blatenja Lauscheta in Lo-karja! Kakor pravi stari prego-vor: Kdor se zadnji smeje, se smeje najbolje.

Jaz se prav nič ne čudim, da so nekateri uslužbenci v držav-nih prodajalnah in skladiščih opojnih pijač podvrženi tisti slabosti, ki ji Turki pravijo bakšiš. Čemur se čudim je to, da se sploh najde med njimi ži-va duša, ki ne zahteva takšne napitnine, kakršni pravi zakon podkupovanje; in pa da vsi sku-paj naravnost ne krajejo! Nji-hove plače so namreč tako sra-motno nizke — pod sto in pet-deset dolarjev na mesec — da bi moral biti človek svetnik, pa bi ga še skušnjava premagala! In država dela sto in štirideset milijonov prometa na leto z opoj-no pijačo! Če kakšna stvar v Ohiju potrebuje korenite revi-zije, je to zakon za kontrolo o-pojnih pijač, vključivši plačilno lestvico uslužbencev.

Titu mora iti res strašno sla-bo, da kliče na pomoč Lojzeta Adamiča! Meni se namreč mo-čno dozdeva, da je namen Adami-čevega obiska v starem kraju, da s pohvalnim opisovanjem Ti-tovega "raja" dvigne moralo med ameriški titočevci. "Pa močno injekcijo jim bo moral vbrizgniti," meni sosed Miha, "kajti reveži so scagani da le kaj! Ongav Joža na primer, ki je še pred kratkim prisegal na Tituša in vsakemu skočil v la-se, kdor se ni z njim strinjal, zdaj hodi okrog kot polito kuže in o Titu niti slišati noče več. Celu Wallacevo ime ne vpliva več nanj. Kako že pravijo tej boleznij — moralni maček? Saj, maček pa takšen!"

Peter Kopriiva.

Trizinom sem jih pa lovili in kla-til kot hrusek. Kakšnih 55 let bo od tega."

"Da ste jih zares?" sem na-glo vtaknil vmes in hitro zaje-mal. Tako sem lahko poslušal, Martin je pa govoril.

"Sadja smo imeli, da so se veje lomile. In jeseni so prišli v vas polhi. Nastavil sem jim pasti na hrusko in se vlegel pod njo. Pa nisem ležal dolgo, ko so začele govoriti pasti dru-ga za drugo: plink, plink, plink. Tako hitro so se prožile in vse-lej je bil en polh v pasti. Ko-maj, da sem jih sproti pobiral iz pasti."

Ker sem videl, da je bil Mr. Šorn razvnet in bi se lahko pri-merilo, da bi začel pripovedo-vati, da je tako natančno videl gor v hruškah, kako so se polhi tepli in mrcvarili med seboj, kateri bo prej vtaknil glavo v past, sem naglo vtaknil v usta par žlic, to se pravi par založa-jev in dal Martinu novo misel za besedo.

"Kako pa, ali so vaši polhi tudi tako radi vgrizli v prst, kot menišeovski?"

"Ha, ha, če so popadli!" se je zasmel Martin in vtaknil novo cigareto v cigaršpic. "So, so, ampak jaz sem jih znal pa-nati."

"Ali ste jim dali kaj pod nos, da so zaspali?" se tedaj oglaš- naša Micka, ki je verno poslušala. "Kakšni pa so polhi, ki zadnje čase toliko o njih sli-šim?" bi naenkrat rada vede-la.

"To so majhne podgane, ki imajo namesto repka nekako o-melce," ji pojasnim jaz. "Uh," je zavajala Micka in vrgla vilice po mizi. Pozabil sem, da se o podganah ne sme govoriti pri jedi. Dobro, da je bila že izgotovila.

Tedaj je Mr. Šorn naglo po-prijel, da bi vrgel pogovor o bolj čedni stvari. "Znal sem se jih varovati. Kadar sem odprl past in sem opazil, da kateri ne misli napraviti še testamenta, sem ga nekoliko tesneje popri-jel za grlo in stisnil. Včasih sem stopil do kakšne votle češ-nje in močno dihnil v odprtino. Kot bi mignil, je furbec prignal polha k odprtini. Tedaj sem ga s palčko pritisnil ob deblo, snel kučmo z glave in ž njim pri-lpnil polha, da mi ne bi mogel do živga. "Jej, kakšna rihta so bili polhi na žganeih!" se je po-hvalil Mr. Šorn in odšel na svo-je mesto k registru.

"Joh, podgane ste lovili," mi očita Micka in se na vso moč grdo drži. "Pa ravno pri jedi mi moraš to pripovedovati, gr-doba!"

"Zakaj me pa ravno pri jedi vprašuješ, kakšni so," ji oči-tam. "Če bi ti pa na vprašanje ne odgovoril, bi pa spet ne bi-lo prav. Ne, saj niso bili taki kot podgane, bili so..."

"Serap o tem, da bom nesla vsaj južino domov," ukaže Mi-cka in zleti kar pred menoj na-zaj na ofi.

"Kako, da te ni počakala?" je radovalno vprašal Mr. Šorn. "Polhe je šla loviti," se za-smajem, ko sem poravnal rač-un.

"Ja, če ne bi tvoje kolone bral o polhih, pa bi čisto pozabil na-nje," je rekel Mr. Šorn. "Zdaj bom prav nalašč še kaj pisal o njih, da se bo naša Mic-ka navadila nanje. Skoda, da ji ne morem pokazati, kako lu-štna živalica je polh. V foglovž bi ga zaprla kot kanarčka."

"Le še kaj napiši o polhih," je vpij za menoj Martin.

Vidite, saj res ne gre druga-če, da bom. Za vse tiste, ki so kdaj lovili polhe...

KANADSKA

NAZNANILO KANADSKIM SLOVENCEM!

Vsem našim naročnikom po širni Kanadi naznanjamo da je blagovolila prevzeti zastopstvo za Ameriško Domovino naša odlična Slovenka, gđ. Anica Dolenc.

Kanadski naročniki, novi in stari, naj torej pošiljajo naročnino za Ameriško Domovino na njen naslov. Dopise, premembe naslovov pa še nadalje na upravo Ameriške Domovine, 6117 St. Clair Ave., Cleveland 3, Ohio, USA.

Za vse informacije in nasvete, najsi bo glede lista ali kaj drugega se rojaki v Kanadi lahko obrnejo na gđ. Dolenc. Njen naslov je:

MISS ANICA DOLENC

Ontario Hospital, 1007 Lakeshore Road
New Toronto, Ontario, Canada

Pismo kanadski vladi glede novih slovenskih priseljencev

Prošli teden ste na tem mestu čitali v slovenščino prevajeno pismo, ki ga je naslovil kanadski pomožni minister dela novim naseljencem, ki so dospeli iz begunskih taborišč.

Nasle ureništvo je to priliko izbralo ter pisalo g. ministru pismo, ki ga v slovenščino prevajenega priobčujemo tukaj:

Hon. A. McNamara
Deputy Minister of Labor of Canada
Ottawa, Ontario, Canada

Vaše blagorodje:

Pisali ste iskreno osebno pismo delavcem iz begunskih taborišč. Pismo je bilo doposlano nam od naših slovenskih prijateljev v Kanadi s prošnjo, da ga prevedemo in ponatisemo v našem časopisu tako, da bo vsak razumel, kaj ste mu hoteli povedati v pismu.

Pismo smo priobčili danes, 18. januarja v našem slovenskem dnevniku, Ameriški Domovini, ki izhaja v Clevelandu zadnjih 50 let. Nam se je zdelo Vaše pismo tako važno, pisano s takim gorkim čuvstvom do vaših novih naseljencev, da smo skušali položiti v prevsto isto iskrenost, kot ste jo izražali Vi napram njim tako odprto.

Razumeti morate, da so vsi slovenski begunci, ki ste jim pomagali priti v Kanado, iz evropskih begunskih taborišč, zelo dobri katoličani in izraziti protikomunisti.

Naš časopis, Ameriška Domovina, je eden redkih slovenskih časopisov v Zed. državi, ki je vsekoli anti-komunističen. To je vzrok, da slovenski begunci stavijo toliko zaupanja v naš časopis, ki jim je poznan še iz časa njih bivanja v begunskih taboriščih, kamor so ga prejemali.

Ker naši slovenski begunci ne razumejo (večina njih) drugega jezika kot slovenščino, je naravno, da si naročajo naš časopis, kakor hitro dospeje v Kanado. Tako imajo vsaj nekaj čitaja, ki ga razumejo, da jih vedri ob večerih in ob nedeljah. Da jim damo poguma v tuji deželi, smo jim dali na razpolago prostor v našem listu, kamor pišejo o svojem novem življenju v novi domovini.

Brati bi morali, g. minister, ta pisma! V njih pripovedujejo, kako toplo jih je sprejela vaša vlada, kako skrbite zanje, da so zadovoljni z zaposlitvijo, kolikor je mogoče v danih slučajih, s hrano in z vsem in kako da so hvaležni kanadski vladi za vse, kar je storila zanje.

Enkrat na teden tiskamo v našem časopisu tudi eno ali dve strani v angleščini, da imajo tako priliko učiti se angleščine. Poslali smo jim berila in besednjake, katere so si zaželeli, ker se hočejo čim prej naučiti jezika njih nove domovine.

Mi smo prepričani, Vaše blagorodje, da ste dobili s temi slovenskimi priseljenci ene najboljših, če ne najboljših ljudi, ki bodo dobri državljani Vaše dobre dežele. Vaši vladi ne bo nikoli žal, kar je storila zanje, da je dala beguncem priliko do novega življenja in svobode. Ker so novi v Vaši deželi in ker smo mi tako blizu njih, smo pripravljeni pomagati, kolikor je v naših močeh, da se ne bodo počutili osamljeni in da bodo lažje pozabili na prestano trpljenje in — rojstne kraje. Mi jih poznamo, mi vemo, kaj so in kakšni so in kaj vse so morali prestati in tudi vemo, da so cvet slovenskega naroda.

Vaše blagorodje! Dovolite nam, da se ob tej priliki zahvalimo v imenu slovenskih beguncev, ki ste jim dovolili naselitev v Kanadi, za vse, kar ste storili zanje in kar boste še storili zanje. Bodite zagotovljeni, da vam bodo hvaležni.

Dovolite nam, Vaše blagorodje, da vam nudimo naš časopis kot posredovalca, potem katerega lahko dosežete skoro vse naše naseljence v Kanadi. Radi bomo priobčili vse, kar nam boste poslali.

V posebnem zavetku vamam pošiljamo tudi Ameriško Domovino od 18. januarja, v kateri je tiskano v prevodu Vaše pismo.

Sprejmite naše vdanostne pozdrave s spoštovanjem

JAMES DEBEVEC, urednik, l. r.

Malvern, Ont. — Oprostite, ni? Zgleda, da ste prestopili bom stavil najprej nekaj svetovno važnih vprašanj, na kateri pa ne zahtevam nobenega odgovora od našega urednika.

1. Ali se že vozite proti Regi-

VSEM SLOVENSKIM EMIGRANTOM V KANADI

sporočamo, da je koledarje "Svobodne Slovenije," katere so izdali slovenski emigranti v Argentini, še mogoče naročiti do 31. januarja t. l. Ker je koledar zgodovinskega pomena za vse slovenske emigrante, naj ne bo nikogar, da bi ostal brez njega. Ob njem boste v besedi in številnih slikah obujali spomine na lepo domačo zemljo in nje mučence. Cena koledarja je s poštnino vred \$2.50. Naročite ga še danes pri zastopstvu "Svobodne Slovenije," 113 Nassau St., Toronto, Ontario.

nikamor ne pridete. Pa ki ste rekli, da ste na zares vlaku.

2. Koliko časa bosta s bratom Janezkom še lovila prame? Zdaj jih že pet dni. Čudno, da nista lačna. Ne prama, vidva! Prama se paseta in bosta še par dni lahko vzdržala. Za vaju se bojim. No, mogoče vama jih bodo pomagali ujeti huzarji.

3. Rad bi zvedel, kako se na pravi tisti zov po Mickinem receptu. Naša mama se je zelo potrudila, pa ki je dobra kuharica, ga ni znala spakirati. Tri krošnike sem ga pobasal, pa še nisem vriskal. Po Mickinem pa že po treh žlicah.

4. Ali bi hoteli naročiti Milki, da naj drugič, kadar bo zopet pekla purmana, ne vrže proč. Naj ga raje zapoka in poljše meni, da ga bom obral. Pa če je še tako suh in betežen. Mi bo zelo prav prišel, odkar nimam malce. Sicer pa: če verjamete al' pa ne.

5. Ali mi boste hoteli predstaviti Mico, kadar bom prišel v Cleveland. Zelo rad bi jo poznal, kakšna da je. Ne vem, a se mi kar zdi, da nosi hlače. Take Mice v hlačah so navadno tako klepetave. Robidovčeva Mica bi rekla: O, to je ena fefla. Seveda, jaz pa ne mislim tako. Meni je zelo všeč. Vsaj na sliki je zelo lučkana in jo zelo lajkam. Pa ni treba naši mami tega zblebetati, saj veste, kako je.

Sicer naj pa le še kaj pove in Vi še dolgo potujate, saj je tako prijetno to brati in vsak večer se pošteno nasmejemo.

Prazniki! Prav lepo smo jih preživeli. Ravno za praznike smo dobili slovenskega duhovnika, g. dr. Kolarica. Prav prijetno smo se na sv. večer bavali v njegovi družbi v Torontu. Ob enajstih nas je peljal v cerkev, kjer smo opravičili spoved. Med mašo smo slišali tudi njegovo lepo pridigo. O verj, upanju in ljubezni nam je govoril. "Ljubezen pa je največja". Zapomnimo si to. Vse pozabimo in ljubimo. Vsem, vse odpustimo, pa skupaj držimo, da bomo kaj pomenili v svetu. Majhni smo. Če bomo pa znali ljubiti se in skupaj držati, bomo veliki postali.

Pa tole bi rad vsem Slovincem položil na sree. Gospod Kolaric je radi nas tukaj. Na nas je, ali ostane ali ne. Na dolžnost je, da ga vzdržimo. Mnogo bo moral potovati. Saj smo raztreseni po vsej Kanadi. In nekaj časa bo še tako. Ako ne bo imel sredstev, ne bo zmožen. Tu ni stari kraj. Tukaj mora ljudstvo samo vzdrževati svojega duhovnika. To ni težko. Le dobre volje je treba, pa gre. Saj nas je že kar precej tukaj in vsak malo, pa bo šlo.

Če bi radi vedeli, koliko nas je, naj povem, da je do 25. dec. bilo iz Avstrije in Nemčije 655 ljudi. Pa še od drugod nekaj. Pa prejšnji, stari. Pa nekaj jih je na poti. Pa v Spitalu jih spet nabirajo. O, nas bo kmalu tu za eno spitalisko pro-

cesijo. Tam smo se zelo radi udeleževali takih in enakih verskih prireditev. Pa jih tu ne smemo pozabiti. O, le uživajmo te božje darove, ki nam jih Kanada v obilni meri ponuja. A preveč materialisti ne smemo postati. Vedno bodimo hvaležni Njemu, ki je glavni naš Dobavitelj!

Tu me je spomin potegnil nazaj na prvi begunski božič v Pegeru. Ravno na sveti večer sem prejel preko Rima nekaj denarja, ki mi ga je poslal brat in prvo pisanje od njega po vojski. Zelo smo bili veseli. A žal, denar je bil v nemških markah. Marko so pa ravno prejšnji teden zamenjali v šilinge. Pa smo bili spet — na dila. Nikjer jih nisem mogel oddati. Kako radi bi si za praznike privoščili kaj, zraven tiste ruske župe, katero smo dobivali v kuhinji, pa za marke nisem mogel nič kupiti. Pozneje sem jih oddal nekemu Hrvatcu po 40-100 vrednosti. To pot sem tudi kupil ravno od tistega Hrvata 2 kg. (okrog 4 funte) moke, za katero sem plačal 70 šilingov.

Takrat je bil uradni tečaj 8 šilingov za en dolar. Torej sem plačal za funt moke približno 2 dolarja 20 centov. Ker je bilo to ravno pred sv. Tremi Kralji, je mama spekla iz te moke porpntnik. V kuhinjo ga je dala speč. Ko je bil pečen, ga je prinesla domov, zavila v junjo, ter ga dala na okno barake ohladiti. Čez par minut ga ni bilo več. Ukradel ga je tisti Rus iz 12 barake, katerega je žena dvakrat na dan načefedrala. O, kako žalovanje je bilo takrat v družini. Ako bi takrat vedela za našo nesrečo Hajdinjaka kova gospa iz Toronta, pa bi nam gotovo poslala par štruc kanadskega kruha.

Gospoj Hajdinjakovi, rečimo rajši: mama dobrotnica, ter njeni družini se na tem mestu prav toplo zahvalim v imenu vseh Slovincem, kar nas je bilo deležnih njenega gostoljubja. Bog Vas čuva in vam obilen plačnik.

Ne smem pa pozabiti tudi njene hčerke Regine ozir družine iz Pikeringa, ki tako lepo skrbijo za naš dušni blagor. Kako, vam bom pa kdaj drugič povedal. Hvala Vam! Pozdravljeni!

Lojze.

Schuth, Ont. — Oprostite, da vas spet nadlegujem! Tokrat sem se namenil napisati nekaj veselih in žalostnih spominov naših Ribničanov, katerih ime pride tudi nemalokrat tudi v "cajtenge." Ker nas je precejšen del tudi tukaj v Kanadi in Ameriki na splošno, ne bo napadno, če Ribničane in njih deželo malo pobližje spoznamo.

Mislil, dragi bratec, da si že prav gotovo karkoli slišal o Ribničanih in njihovem življenju v starem kraju.

"Sem Ribničan Urban, po cajlm svajt znan; prav bistre sm glavje in žlice imam novje..."

Tako nekako bi pričel z odgovorom Urban, če bi ga vprašali, odkod je doma. Če se peljeva z lončarskim vozom — rečimo iz Ljubljane — bi prišla v približno osemih urah v središče "svetovnoznane Ribniške republike"! Na, pa tako velika ta republika pa tudi ni, kot bi si kdo mislil; komaj kakšnih 15 km, če bi jo zmerili po dolžini. Dolini obdajata s severovzhoda Mala (900 m) in z jugovzhoda Velika gora (1.200 m). Na severozahodni strani zapirajo dolino Slemenca, na jugovzhodni pa že kočevski gozdovi.

Po dolini tečeta reki Bistrica, ki izvira pod Boncarjem v Sodrski kotlini in Ribnica, ki izvira pod Vel. goro. Obema potokoma in izgineta pod zemljo. Kljub temu, da reki nista bogati na množini vode, so si marljivi Ribničani postavili ob njih nekaj mlinov in žag.

Zemlja je prilično rodovitna, le pomaranč in limon ne dobijo tam, čeprav jo znajo Ribničani obdelavati kot malo kje drugje. Toda vse to še ne zadostuje. Prebivalstvo v dolini stalno narasta. (Nekateri vedomuši in ziki trdijo, da je vseh Ribničanov nič manj in nič več kot sedem milijonov, kar pa najbrž ne bo držalo.) Središče dežele je trg Ribnica, okoli katere so raztresene po dolini vasi kot so na "lončarski" strani: Hrovača, Goriča vas, Nemška vas, Otavice, Lipovec, Prigorica, Dolenja vas, Rakitnica in Blate; na gornji "rešetarski" strani pa najdemo vasi: Gorenja vas, Breg, Dolenje laze, Zlebič, Slatnik, Sušje, Jurjevica, Kot, Dane, Sajevec in Zadolje.

Ribničanje se ponašajo tudi s svojimi številnimi cerkvami (12 po številu), ki so podružnice dekanijeke cerkve sv. Štefana v Ribnici. Med njimi je tudi znana Marijina cerkev pri Novi štifti, kamor prihajajo vsako leto pobožni romarji od blizu in daleč.

Dolina je zvezana z zunanjim svetom po lokalni železnici Ljubljana-Ribnica-Kočevje. V starih časih te še ni bilo, zato pa so naši predniki vozili les, živino in razne poljske prideleke prav v Trst do morja. Zadnje čase teh težav ni. Železnica je tako rekoč doma, po kateri pošiljajo Ribničanje les in njegove izdelke v svet! Le lončarji niso mogli dobor izkoristiti te "železne kače," zato — najbrže še danes — vozijo svoje lončene izdelke na trg s konjsko vprego.

Življenje Ribničanov ni bilo prav lahko. Že od mladih nog so učili stari mladino privajati k delu v izdelovanju lesenih in lončenih izdelkov. To so največ izdelovali v zimskem času, ko zunaj ni bilo nobenega dela na kmetijah. Nato pa so hodili okrog po svetu in ponujali svojo robo: nekateri z vozovi, večino pa s krosnjami na rami. Urban pravi v svoji pesmi: "Potem smo šli po svajt — pozimi in polaj, pa ne samu možje, kar lajze inu gre!"

Največ so hodili po raznih krajih Jugoslavije, v Avstrijo in deloma tudi v Italijo. Mnogi so odšli za vedno in si v raznih deželah sveta ustanovili svoj novi dom; saj za vse itak ni bilo prostora doma! Lepe denarce so s tem zdomanjem zaslužili. Seveda pa tudi marsikaj veselega in tudi žalostnega doživeli. In ni čudno, če znajo in vedo marsikaj povedati o svojih doživljajih, da pozabiš še usta zapreti.

Bili so Ribničanje pridni in pošteti ljudje da malo takih, toda kljub temu so se našli ljudje, ki so si na račun Ribničanov marsikakšno privoščili! Jasnno, da jim Ribničanje niso ostali dolžni, tudi oni so znali temu primerno odgovoriti in marsikateri "vicomhar" nepoboljšljivec je moral oditi s precejšnjo množino krvi v prvem nadstropju. O, Ribničanje znajo in vedo prav dobro še danes, kako se požene kri v glavo tistim nepoboljšljivcem, ki si privoščijo take nečede zabave.

Da, tako je šlo življenje Ribničanov naprej. Prišli pa so tudi časi, v katerih so premišljali svojo žalostno usodo! — Komaj so se malo zacelile rane, katere je zapustila prva svetovna vojna (1914-18), se je s hitrimi koraki približevala druga in še mnogo hujša. Čez mejo iz Italije so se vsipali v deželo oddelki italijanske fašistične vojske po Notranjski, Dolenjski (Suhikrajini) in zasedli v kratkem času precejšen del slovenske zemlje. Ribniška dolina je bila polna fašističnih krvososov. Že takoj prvono leto so pričeli gospodariti kot bi bilo vse njihovo. Pot Ribničanov v svet, je bila s tem kratkoročno zaprta. Rešetarji so ostali doma in niso imeli pravega zasluga. Les je sicer še odhajal, toda pozneje pa je bila vsa lesna industrija v zastoju do konca vojne.

V Libijski puščavi

ROMAN

Belmont je udobno in košato sedel na drobnem belem oslu in mahal s klobukom svoji ženi, ki je stala ob pregraji "Kleopatre". Cochrane je sedel ravno kakor h kolu privezan, roko je držal nizko, glavo po koncu, pete navzdol — prav po vojaško. Za njim je prihajal malomarni diplomat, prežirno in s povesenimi očmi, kot bi puščava ne bila vredna, da jo pogleda.

In za temi "izsolanimi" jezdec se je poganjal trop začetenikov preko obrežnih skal in gramoza, v najrazličnejših oblikah strahu in groze in obupa. In za vsakim jezdecem je tekal zagorel, bosopet pobaljan-gonjač in vpil na vse pretege in tolkel ubogo žival po hrbtu, po nogah, kamor je priletelo, in jo priganjal k še hitrejši naglici.

Spodaj ob bregu pa je ležala "Kleopatra" v svezem jutranjem blesku in beli žepni robec gospo Belmontove je mahal zadnje pozdrave izletnikom, izginjajočim za valovitimi peščinimi griči libijske puščave, in široki Nil je tiho in sanjavo valil svoje rjave valove in dolgi vijugah po dolini navzdol, — tja kjer so se v megleni daljavi, pet milj oddaljene, belile na črnkastih skalah zunanje, skrajne utrbe Wadi Halfe, angleške obmejne postojanke —.

"Ah, — kako krasno!" je vzklikala živahna Sadie ko je njen osliček ubral nekoliko mirnejše korake. "Povejte, ali ni to prelepo —? Moj osliček drobi tako srečano svoje korake, da je prav zares užitek, sedeti na njem! In moje sedlo je imenitno! — ali ste že videli kdaj tako lepe naveske in okraske, kakor jih ima moj osliček krog vratu —? Ne smete pozave-

Leta 1942 so postali Libijci bolj kruti, za vsak korak je bilo treba dovoljenja brez katerega kmetje niti na svoje polje niso smeli ali mogli. Nobena prošnja ni nič pomagala, vse zaman. Pa tudi še vse to jim ni bilo zadosti. V vročih julijskih dneh, ko so gorele vasi po dolini, so med črnim dimom in besnim streljanjem lovili marljive Ribničane po vaseh in jih gonili pod močno stražo v zapore kot nekakšne vojne ujetnike in talce... Od tu pa se je njihova pot nadaljevala dalje v internacijo: Rab, otok v Jadranskem morju, kjer so morali preživljati strašne dneve za bodečo žico v senci mitraljezov med življenjem in smrtjo...

Tudi po drugih taboriščih Italije (Padova, Gonars, Renice) ni bilo boljše; to so mučilnice, ki bi znale povedati marsikaj — kako je umiral slovenski narod pod fašizmom!

Domovi so se praznili. Družine so bile razbite; dar na dan so ognjeni zublji uničevali premoženje Ribničanov in njih prijazne hišice so dobile žalostno lice. Bombardiranih je bilo več vasi. Leta 1943 so zamenjali Lahe po njihovi kapitulaciji Nemci. Tudi sedaj ni bilo boljše. Ribnica sama je bila kar petkrat bombardirana. V zadnjem napadu je bila poškodovana tudi (48 m visoka) dvostolpna cerkev in je deloma tudi pogorela.

Ob koncu vojne so se znasli Ribničani tako rekoč v pepelu in razvalinah. Požgane so bile šole, grad, tovarna opeke, vojaške kasarne, kolodvor in nič koliko hiš in drugih gospodarskih poslopj. Prav tako sta bili uničeni postaji Lipovec in Zlebič; mostove je doletela ista usoda. Škoda, ki je povzročena v zadnji vojni v Ribniški dolini se skoro popisati ne da!

Ljudstvo joka za svojimi dragimi, ki so morali umreti doma in v tujini. Čas pa teče, da začeli boleče rane Ribničanov po prestanih grozotah — že drugič v 20. stoletju.

Ivan Cvar.

biti, gospod Stephens, da naredite izvleček VZ oslička! — Ali ni to pravilna uradna angleščina —?

Stephens je pogledal v mladostno mični živahni obraz, ki je tako šegavo in poredno zrl vanj izpod drobnega koketnega slamnika, in želel si je, da bi jej mogoč odgovoriti in jej povedati z njenimi lastnimi živahnimi besedami, kako lepa je in dražestna. Pa plah človek je bil in bal se je bolj ko vsega drugega na svetu, da bi se osmešil pred njo ali pa jo razžalil in s tem uničil prijateljstvo, ki ju je vezalo.

Le skromen smehljaj je izražal njegova čustva.

"Zdi se, da ste zelo srečni!" je dejal.

(Dalje prihodnjik)

DELO DOBIJO

Prodajalka se sprejme

Sprejme se izveščana prodajalka, ki bi stopila v stik s slovenskimi gospodinjami direktno ali potom organizacij. Establiran izdelovalec v Clevelandu od 1922. Polna zaloga, se naglo prodaja, hišne potrebšćine. Stalna zaposlitev. Visoka provizija in bonus. — D'Marian Co., 5511 Euclid Ave. (17)

MALI OGLASI

Lep prilika

V Collinwoodu je naprodaj grocerija in mesnica, dobro situirana v dobrem okolišu. Zelo lepa oprema in velika zaloga. Dela, izvrsten promet. Zadej je stanovanje 4 sob, garaža, in skladišče. Najemnina je nizka. Zelo lepa prilika za pravega človeka.

Na 152. cesti blizu Clevelanda je naprodaj hiša za 2 družini, 6 in 4 sobe, vse jako čisto, 3 garaže, lep lot, zgorej donosa \$60 mesečno, spodaj ni omejena najemnina. Za hitro prodajo je cena znižana na \$11,500.

John Kniffic

820 E. 185. St.

IV 7540 ali KE 0288

(Jan. 25, 26, 28)

Hiša naprodaj

Na 741 E. 70. St. zadnja hiša proti jezeru, je naprodaj. Kupec si jo lahko ogleda; cena je primerna. Za informacije pokličite EX 5189. (18)

Za zabavo!

Društvo sv. Neže št. 139 C. K. of O. naznanja, da bo imelo prireditve v sredo zvečer 26. januarja ob 8:30 v dvorani pod cerkvijo sv. Vida. Zabava bo s pokrivanjem števil. Članstvo in drugo občinstvo je vladno vabljeno, da poseti to prireditev. (18)

Ne zamudite!

Na naši razprodaji dobite te skrajno nizke cene:

Oblike po \$1

Bluze po \$1

Suknje po \$9.95

Moške nogavice 12c

Vse znižano za najmanj 10% pa do 80%.

Eagle znamke dajemo in zamenjamo. Razprodaja bo do sote 29. jan.

Anzlov's Dept. Store

6214 St. Clair Ave.

EN 8042.

Vas muči revmatizem?

Mi imamo nekaj posebnega proti revmatizmu. Vprašajte nas.

Mandel Drug

15702 Waterloo Rd.

slovenska lekarna

Znamke!

Jugoslovanske znamke prodaja

August Kollander

6419 St. Clair Ave.

v S. N. Domu

(Tues.-x)

FANT S KRESINJA

IVAN MATIČIČ

Kmalu se je odpravil na velesejem. Kar ostrmel je ob pogledu na obsežno sejmšče. Glušil ga je trušč, vpitje, od povsod so se razlegala godala in piskala, mimo vsega pa ta neizmer- na množica ljudstva. Da, zdaj verjame, kar je bral v časopis- nih oznanilih. Ej, če bi bil Jer- nač tu, no, ta bi gledal!

Vida je zaneslo najprej tja, kjer je bilo najmanj zija, a največ prostora: k razstavi poljedelskih strojev. Tu si je temeljito ogledal mlatilnice, ko- silnice, jeklene pluge, okopalne pluge in drugo poljedelsko orodje, kakršnega niti poznal ni. Posvetoval se je s strokov- njaki, z zastopniki se pogajal za ceno. Vzel si preglednice, cenike in naslove, o vsem na- daljnjem pa bodo sklepali do- ma na Kresinju.

Nato si je ogledal plemensko živino: žrebece, kobile, bike, vo- le, krave. Same lepe živali! Vid se kar ne more ločiti od tu. Zopet se spomni Jernača. Kaj bi dal, da bi se znašel tu in vi- del vse to na lastne oči.

Ob zunanjih paviljonih je srečal Vid znan obraz. Dva- krat, trikrat sta se spogledala, preden sta se nasmehnila. Da, prava sta, prava: Julka in Vid. Z glasnim vzklikom si stisneta roko, tako da Julkin mož zra- ven kar ostrmi. Joj, koliko let se nista videla Julka in Vid; naj- mož le malo potrpil! Sicer pa mu Julka brž predstavi Poljan- čevega Vida s Kresinjo. Moža to ime in ta oseba kaj malo za- nimata, zato si ga pa gospa Jul- ka s tem večjo vnemo ogleduje. Kako mu gre? — Nu, prav do- bro, po sejmih hodi, kakor vidi. A kako gre njej? — No, ne mo- re se pritoževati. Z možem ži- vita v tistem in tistem trgu na deželi, vendar se še zmeraj ra- da spominja Kresinje. Je še vedno živahna, a se ji le pozna, da je omožena in da je precej let poteklo, odkar je ni videl. Julka bi tako rada še kaj go- vorila, a mož jo priganja na- prej; semenj je velik, do več- ra si vsega niti ogledala ne bosta. Torej zbogom, morda

se še kaj srečamo.

Vid se zagleda v nek majhen paviljon; gleda napis in prodaj- jalca ter vpraša slednjega, po- čem je pasta za čevlje. Pro- dajalec mu kratko odvrne:

"Na drobno ne prodajamo, samo na debelo. Ste trgovec, gospod?"

Vid ga gleda: "No, mar se nič več ne poznava?"

Prodajalec malomarno: "Hm, od kod neki?"

"Iz šole, ne?"

"Da, da, glej ga no! Kako se že piše?"

"Poljanec."

"Da, da, Poljanec. Se morda zanimaš za pasto? Si trgovec?"

Vid, prijateljsko se lahko zane- seš, da je prvovrstno blago in najcenejše. Kje imaš trgovino?"

"Kako, ali nisi naprej študi- ral?"

"Ne bodi no siten. Saj šola nič ne nese, veš, prijatelj, pasta nese, pasta. Koliko zabojev je izvoliš? Je brez konkurence, veš."

"Kaj mi bo to, saj nisem tr- govec."

"Nisi? Veš, prijatelj, čas je zlato, a jaz ne utegnem obuja- ti starih spominov na šolo in na tiste plesnive profesorje. Pri- di drugič." (Nato se obrne proč ter kliče mimo idočim: "Izvoli- te, gospoda, pasta brez konku- rence.")

Vid se ustavi pri naslednjem paviljonu, kjer prodajajo liker- je in žganje na debelo. Proda- jalec mu natoči šilce likerja, re- koe: "Izvolite, gospod, je pri- stno, domače. Ne stane nič, sa- ma pokusite, da se prepričate o pristnosti mojega blaga." (Vid pije.) "Čakajte, še slivovko po- kusite, nebeška pijača, vam re- čem, vse grehe vam posmudi, hehehe. Kar izpijite, nič ne sta- ne. Ako ste trgovec, si morate na vsak način nabaviti moje znamke; dobavljam seveda tu- di hotelirjem, krčmarjem in vsem tistim, ki prodajajo to iz- vrstno zdravilo proti malim grehom, hehehe."

"Že prav, a midva se vendar še poznava, ne?"

Prodajalec ga natančneje po- gleda: "Glej ga hudiča! Polja- nec! Oprosti, prijatelj, popol- noma sem te že zgrešil. Ha, kje so časi! Na, ga boš še eno me- rico? Če si interesent, napra- viva kupčijo. Imam lasten iz- delek, več, konkuriram, da je kaj. Samo izvoli, prijatelj."

"Kako pa, da si se lotil te- ga?"

"Prav preprosto: ker nabolj nse. Prijatelj, zapomni si: žganje je zlato, šola pa zguba. Čim dlje študiraš, tem manj kredita imaš. Daj, napraviva kupčijo!"

"Kaj čem? Nisem trgovec ne gostilničar."

"Nee? Potem le izpij, prija- telj, se še drugič kaj pogovori- va. Oprosti, sem zelo zapo- slen." Brž ga odslovi.

Vid je šel svojo pot. Kakor val ga je zanesla množica v no- tranje paviljone. Tu se je za- čela prava gneča, tako da se je Vid le polagoma gnetel skozi in si mogel le bežno ogledati raz- stavljenno blago, ki se mu je zdelo zelo pestro in zanimivo. Pogled mu je obvisel na napi-

su: "Čelustra, družba za izvoz lesa, živine in poljskih pridel- kov." Vzbudilo mu je neke spomine, zato se je ustavil. Sredi paviljona je sedel lepo rejen in gladko brit gospod in je nekaj pisal na beležnici. V kotu je sedela pri majhni mizi- ci lepa, vitka dama in brala neko knjigo. Pred njo na mizi- ci je stala vaza s cvetjem. Vid gleda, gleda, dokler se oni ne ozre in ne vpraša: "Zelite, gos- pod?"

Vid vpraša bolj tiho: "Niste vi gospod Čelustra?"

"Da, tako je," reče oni, vsta- ne in se približa. "Izvolite, gos- pod? Imate živino, les? Tu sklepamo kupčije samo na de- belo."

Vid se zasmeje: "Glej ga, glej, klemana Čelustra! Saj sem slišal, da si postal velika živina."

"Kako? Glej hudirja, saj te niti poznal nisem! Čakaj, kdo si že? Poljanec, da, Poljanec! V šoli sva oba hkrati cepnila, še dobro vem." (Dama v kotu od- loži knjigo in pozorno ogleduje Vida.) "Glej, Milena, tu je pri- sej nekdo, ki se še iz šolskih let poznamo." (Milena pristopi, Čelustra ju predstavi: "Glej, tu gospod Poljanec, tu pa mo- ja žena.")

Vid se zdrzne: "Klanjam se, gospa!"

Milena mu ponudi roko, ne- koliko je razburjena: "Me vese- li."

"Kje pa živiš, Poljanec, da te nikoli ne vidimo?" vpraša Čelustra.

"Doma, na Kresinju."

"A, na gruntu," pripomni Čelustra. "Prav imaš. Če imaš kaj lesa ali živine, napravimo lahko sijajno kupčijo. Kako pa kaj letina kaže. Ako kaj pri- da pridelaj, jaz ti odkupim vse. Saj veš, dobrega prijatelja ne bom opeharil. Sicer mi tudi treba ni, moja trdka je danes na trdnem, z lahkoto prenese tudi sedem suhih let, hehehe. No, le oglasi se še kaj, ali pa se drevi dobimo na veseljem."

Nato se obrne k strankam, ki čakajo ob paviljonu.

Vid vpraša Mileno bolj tiho: "No, gospa Milena, se še kaj poznava?"

"Da, še se spominjam, kako ste prihajali k mojemu bratu."

"In Čelustra je tudi prihajal, ne?"

"Ah!" vzdihne ona in se za trenutek zamisli. Potem vpra- ša: "Ostanete dalje časa tu, gos- pod Poljanec?"

"Dan, dva, kakor bo pač na- neslo." Ne more se več prema- govati, kakor brez uma ji šep- ne: "Ah, Milena, davna moja simpatija, v kako lepoto ste se razvili!"

Triletni Jan Oneta iz Nags Head, N. C., se zanima za vse igrače, ki so za takega "velikega" moža, ampak, kadar pa gre do domači ribariti, tedaj ga pa nihče ne udrži do- ma. Na sliki ga vidimo, ko si pripravlja vado za svoj trnek.

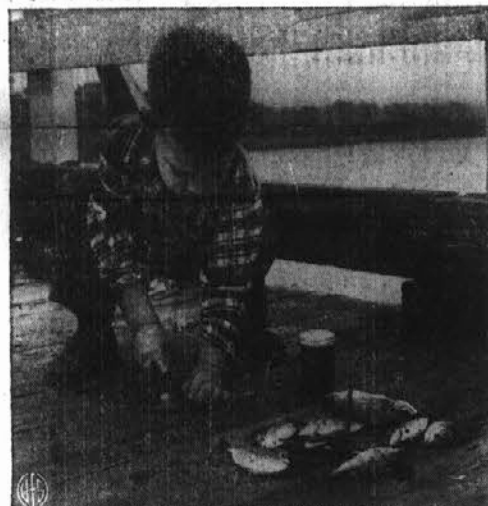
WM. J. KENNICK — INCOME TAX

6219 GLASS AVE., ZADAJ

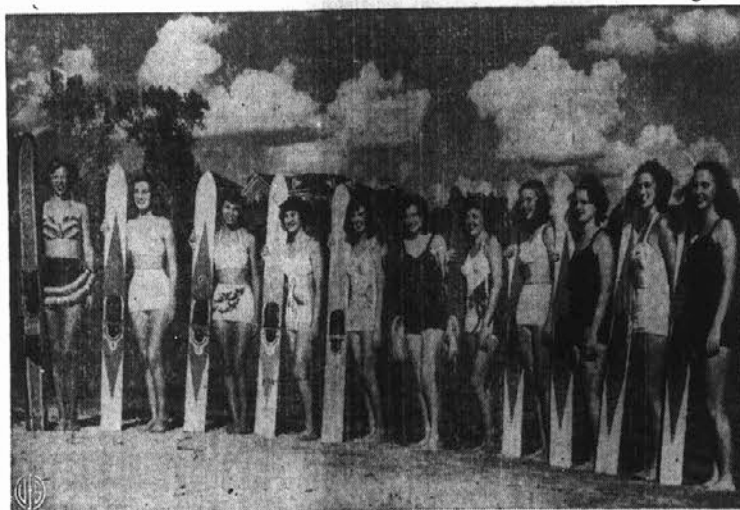
Uradne ure: Od 3 popoldne do 9 zvečer
Ako želite priti ob kakšni drugi uri, pokličite telefo- nično EN 6499.

Urad bo odprt samo ta teden, oziroma od 24. janu- arja do 31. januarja.

Urad se odpre zopet 10. marca 1949.

—AND THE WORST IS YET TO COME
—In najhujše šele pride

Triletni Jan Oneta iz Nags Head, N. C., se zanima za vse igrače, ki so za takega "velikega" moža, ampak, kadar pa gre do domači ribariti, tedaj ga pa nihče ne udrži do- ma. Na sliki ga vidimo, ko si pripravlja vado za svoj trnek.

Povodne smučarke. — Povodno smučanje je jako popularen sport med dijaki in di- jakinjami Florida Southern kolegija v Lakeland. V šestih mesecih treninge postanejo dekleta skoro profesionalne povodne smučarke. Gornja slika nam kaže skupino deklet, ki se odlikujejo v tem sportu na omenjenem kolegiju.

G. WHISKERS

ZVEZA SLOVENSkih DRUŠTEV
NAJSVETEJŠEGA IMENA

Ustanovljena

30. maja

1938

Clevelandu,

Ohio

"VSAK KATOLIŠKI MOŽ NAJ BI BIL ČLAN DR. NAJSV. IMENA"

Pokrovitelj prev. škof DR. GREGORIJ ROŽMAN.
Častni duhovni vodja: RT. REV. J. J. OMAN, 3547 E. 80 St.
Duhovni vodja: REV. FRANCIS BARAGA, 6019 Glass Ave.
Častni predsednik: ANTON GRDINA, 1053 E. 62 St.
Predsednik: MATT F. INTIHAR, 21401 Naumann Ave.
I. podpredsednik: JACOB RESNIK, 3599 E. 81 St.
II. podpredsednik: JOHN STOPAR, 245-15 St. Barberton, O.
Tajnik: FRANK A. HOCEVAR, 21241 Miller Ave.
Blagajnik: LAWRENCE BANDI, 6727 Edna Ave.
Zapisnikar: ANTON MELJAC, 7820 Union Ave.
I. nadzornik: LAWRENCE PAVSEK, 1190 E. 147 St.
II. nadzornik: WILLIAM AUSEC, 6922 Bonna Ave.
III. nadzornik: MICHAEL ANZLIN, 712 E. 156 St.
Reditelj: FRANK SNYDER, 3529 E. 81 St.

Seje se vršijo vsako četrto nedeljo v mesecih: januarja, aprila, julija in oktobra. Zveza deluje edino za dobrodelne namene in za uspeh katoliške vere.

Može in mladeniči, pristopite v lokalno društvo Najsvetejšega Imena v vaši župniji ter boste postali obenem tudi člani Zveze.

Pošiljanje MOKE
IN PAKETOV Z ŽIVEŽEM V JUGOSLAVIJO

Od zdaj naprej pošiljamo moko v Jugoslavijo po dveh cenah, dajajoč s tem na razpolago pošiljateljcem, da pošljejo svojem moko s plačano dostavo do Reke ali pa do MESTA PREJEMNI- KA (do hiše).

CENE MOKE SO:

1) Vrečo bele moke 100 funtov pošljemo za \$9.00

Prevoz do REKE IN ZAVAROVANJE za polno izgubo (total loss) do mesta prejemnika je vračunano v gornji cen. Prejem- nik mora v tem slučaju sem plačati stroške prevoza od Reke do svojega bivališča.

2) Vrečo bele moke 100 funtov pošljemo za \$12.00

V ceni so vračunani vsi stroški za zavarovanje proti polni izgubi (total loss), kot tudi stroški prevoza od Reke do NASLOVA PREJEMNIKA kjerkoli v Jugoslaviji, tako ne bo prejemnik plačal nobenih stroškov, ko prejme moko.

Naša moka, ki jo dobavljamo od poznane firme "GENERAL MILLS," je prvovrstne kvalitete, vsebujoča visoko količino proteina, najmanj 13%.

STANDARD PAKETI za naročitev naših NOVIH Standard paketov, vprašajte za cenik in naročilne liste (Order Forms). Dostava moke in Standard paketov je garantirana. V slučaju iz- gube pošiljke, vrnemo denar.

PO OBEH CENAH POŠLJEMO ISTO KVALITETO MOKE, KATERA JE SEDAJ PAKIRANA V IZREDNO MOČNE VREČE (OSNABERG BAGS) ZA IZVOZ.

Ena oseba lahko pošlje z isto ladjo največ PET VREČ MOKE in to na pet različnih oseb v Jugoslaviji.

Opozorjamo, da postane vse blago po naročbi Vaša last, do- čim smo mi samo posredovalci med pošiljateljcem in tukajšnjimi oblastmi. — Ček in Money Orders naj se glase na "DOBOVOLJ- NI ODBOR."

URADNE URE: Vsak dan od 9 zjutraj do 5 zvečer. V ne- deljo in ponedeljek je urad zaprt.

DOBOVOLJNI ODBOR

245 West 18th Street New York 11, N. Y.

Telefon: WAtkins 4-9016

K. S. K. JEDNOTA

★★★★★

POSOJUJE DENAR

članom KSKJ po 4% obresti

nečlanom po 5% obresti

na zemljišča in posestva

brez kake provizije

ali bonusa

★★★★★

Posojila so napravljena na tak način, da se na glavnico odplačuje v mesečnih obrokih.

Za pojasnila in informacije pišite na:

GLAVNI URAD K. S. K. JEDNOTE

351-53 NORTH CHICAGO STREET

JOLIET, ILLINOIS

Naročite se na dnevnik "Ameriška Domovina"

Thomas Flower Shop

CVETLICE za vse prilike
šopke in cvetlice lahko
brzujemo na vse kraje
Albin in Fred Thomas
(Tome), lastnika
15800 Waterloo Rd.—IV 3200

JOHN ZULICH

INSURANCE AGENCY

FRANCES ZULICH, agent

Zavarovalnina vseh vrst za
vaše domove, avtomobile
in pohištvo.

IVanhoe 4221
18115 NEFF ROAD

DO YOU GET ENOUGH
VITAMINS?

You can't feel and look your best
unless you do. If you are in
doubt, we invite you to make the
following test at our risk.

Get a package of One-A-Day
(any flavor). Multiple Vitamin
Capsules. Take one capsule every
day for thirty days. If you are
not satisfied your druggist will re-
fund your money. Be sure to
get One-A-Day (brand) Multiple
Vitamin Capsules, the kind that
has this trademark

ONE A DAY

MULTIPLE VITAMIN CAPSULES

KING LABORATORIES, INC.

Chicago, Illinois